

Parohia „Înălțarea Domnului”

Str. Grădiniței 1, Pașcani, jud. Iași
@ inaltareadomnului.pascani@gmail.com
Preot Pavel Postolachi ☎ 0745 644 256
Preot Marius Tabarcea ☎ 0745 776 456

Bucurați-vă!

„Bucurați-vă în nădejde; în suferință fiți răbdători; la rugăciune stăruivi.” (Romani 12, 12)

Anul II (2021) • Nr. 4 (9) • 7 Februarie

Publicație editată și distribuită gratuit de Parohia „Înălțarea Domnului” Pașcani, Protopopiatul Pașcani

Calea spre mântuire

Să nu ne mândrim pentru virtuți

Sfântul Nicolae Velimirovici

” Cu cât ne arătăm mai înțelepți în fața oamenilor, cu atât ne simțim mai proști în fața noastră înșine. Cu cât căutăm mai mult să scoatem la arătare virtuțile noastre, cu atât mai puternic ies la iveală, în fața noastră, slăbiciunile și relele potrivnice.”

Pe urmele sfinților

Sfântului Haralambie, mai puternic decât ciurma

Sfântul Haralambie a trăit în secolul al II-lea și este cel mai bătrân mucenic dintre cei cunoscuți de Biserică. A fost episcop al cetății Magnezia din Asia Mică și și-a închinat viața lui Hristos și îndrumării credincioșilor. Pentru că prin fapta și cuvântul său a adus mulți păgâni la creștinism, și-a atras mânia prigonitorilor,

În ciuda vârstei înaintate, de 113 ani, i-au jupuit pielea de pe tot corpul și i-au rupt carnea cu cârlige de fier. Văzând că sfântul rabdă durerile fără să scoată vreun cuvânt rău, doi soldați care îl păzeau și-au mărturisit și ei credința în Dumnezeu lui Haralambie, fiind și omorâți pe loc pentru aceasta. Împăratul Septimiu Sever, când a auzit toate acestea, a fost cuprins de mânie și a trimis pentru a-l aresta pe Haralambie și a-l aduce în fața lui. Ajuns în Antiohia, mucenicul a fost supus altor chinuri, însă s-a vindecat în chip miraculos. În cele din urmă, i s-a tăiat capul cu sabia. După execuție, fiica împăratului, Galinia, care trecuse la creștinism, a îngropat trupul martirului cu multă evlavie.

Izbăvitor de ciură și de foamete

Credința și minunile Sfântului Haralambie au rămas vii în conștiința creștinilor, de-a lungul veacurilor, istoria consemnând numeroase situații în care oamenii i-au cerut ajutorul în situații grele, iar el i-a ajutat. După cum se spune chiar în acatistul închi-

nat lui, sfântul este "izbăvitor de ciură și de foamete". În 1813, în Țara Românească s-a abătut o mare epidemie de ciură ("ciurma lui Caragea"), încât mureau zilnic 300 de bucureșteni. În această situație, nădejdea oamenilor a fost pusă în Sfântul Mucenic Haralambie ca singurul care putea să-i izbăvească de boală. Într-adevăr, după multe rugăciuni și cereri adresate lui, ciurma a dispărut.

Tot către Sfântul Haralambie și-au îndreptat oamenii nădejdea și cu câțiva ani înainte, în 1795, în timpul cumpletei foamete din vremea lui Alexandru Constantin Moruzi.

Locuri unde se află fragmente din moaștele sale

Imediat după martiriul Sfântului Haralambie, creștinii au început să cinstescă moaștele sale cu multă credință și evlavie. Părți din cinstitele sale moaște se află în momentul de față în biserici din mai multe țări, inclusiv în România. Un fragment din Capul Sfântului Haralambie se păstrează la Mănăstirea "Sfântul Ștefan" din Meteora. Din hrisoavele existente la mănăstire aflăm că, în 1398, domnul ungrovlah Ioan Vladislav a donat mănăstirii un fragment din lemnul Sfintei Cruci și părțile din moaștele Sfântului Ioan Botezătorul, iar nepotul său, vornicul Dragumar, a făcut să parvină acestui sfânt lăcaș capul Sfântului Mucenic Haralambie.

DUMINICA
16
DUPĂ RUSALII

Pilda
talantilor

Conștientizarea darurilor primite de la Dumnezeu

www.marturieathonita.ro

Un oarecare stăpân pleacă într-o călătorie îndepărtată, dar înainte de a pleca, împarte robilor săi părți din averea sa. Unuia îi dă cinci talanți, altuia doi, iar celui de-al treilea un talant. După întoarcerea sa, robii îi dau socoteală. Cel care a primit cinci talanți a lucrat și dă înapoi zece, cel care a primit doi dă înapoi patru, pe când cel care a primit un talant, îl dă înapoi, deoarece socotește că stăpânul său este aspru și vrea să secere acolo unde nu a semănat. Atunci stăpânul poruncește să-i ia talantul și să-l dea celui care are zece, iar pe el să-l pedepsească, tăindu-l de la comuniunea cu ceilalți.

În Icosul de la Sinaxarul zilei citim o frază interesantă, ce se adresează fiecăruia dintre noi: „**Talantul cel dat ție cu iubire de osteneală, lucrează-ți!**”. Harisma, căci acesta este talantul pe care îl are fiecare dintre noi, să-l lucrăm cu iubire de osteneală, cu grijă și cu râvnă, ca să-l înmulțim. **Harismele sunt daruri prețioase ale lui Dumnezeu, dăruite fiecărui om și există la unul mai mult, iar la altul mai puțin, dar sunt dăruite tuturor.** Întrebarea este cât de mult sunt înmulțite.

De obicei, oamenii se mândresc pentru calitățile lor. Este adevărat că mulți se nevoiesc cu asprime pentru a reuși în viața lor, nu numai profesională.[...] Cu toate acestea, împreună cu calitățile pătrunde în osteneală și o dispoziție egoistă, care face din harismă nu o pricină de prinos și jertfă pentru aproapele, ci o pricină de mândrie și egoism.

Omul care reușește în viață se socotește adeseori purtătorul desăvârșirii. Harisma nu i se face pricină de libertate, de jertfă pentru aproapele, ci de satisfacere a interesului propriu și a iubirii de slavă. Pe de altă parte, există sentimentul posesivității, că harisma ne aparține și putem să dispunem de ea, așa cum vrem noi. De aceea și atunci când ni se pun la îndoială harismele, ne simțim foarte jigniți.

Biserica propune omului să conștientizeze că orice dar pe care îl are, l-a primit de la Dumnezeu, ca să-l cultive spre folosul său, dar mai ales pentru folosul celorlalți.

De ce ne botezăm copiii într-o societate modernă?

Claudiu Balan | ortdoxiatinerilor.ro

©doxologia.ro

Pentru creștini este evident acest lucru, dar cred ca e încă mult loc de discuții pentru sceptici. Nemulțumirea mea vizavi de acest subiect vine din discuțiile pe care le-am avut cu doi prieteni, care au copilași mici, și care urmează să-și boteze copiii.

Din start vă spun că din cauza dezamăgirilor pe care le-au trăit auzind anumite fapte ale preoților au ajuns să denigreze nu doar slujitorii Bisericii, ci Biserica însăși și chiar pe Dumnezeu. De la „popii sunt hoți” la „botezul e o simplă scăldare” nu este decât un pas. Mi-aduc aminte cum scria pe o invitație de botez: „Vă invităm la băița sfânta a Irinei care va avea loc la biserica...”

Asta e percepția lumii depărtate de Dumnezeu: botezul nu este nimic altceva decât o tradiție sau o „băiță” mai specială. A cui e vina pentru această percepție greșită? A tuturor: a păstorilor Bisericii, a creștinilor care nu mai sunt exemple pentru lume și a oamenilor care iubesc mai mult păcatul decât virtutea și sfințenia.

George este un foarte bun prieten de al nostru, care locuiește în Spania și este căsătorit cu Ana, născută în Madrid. Fetița lor, un îngeraș, e jumate româncă, jumate spaniolă. Ana e botezată în rit catolic, iar George ortodox. Ei nu sunt căsătoriți pentru că societatea în care trăiesc nu mai consideră Taina Cununiei o necesitate și nu mai pune prea mare preț pe Biserica și pe slujitorii ei.

Într-o discuție avută cu ei, referitor la botezul fetiței, au ajuns la întrebarea firească: „De ce să ne botezăm copilul?” În societatea spaniolă, puternic seculari-

zată, oamenii își botează copiii din ce în ce mai rar. Românii care trăiesc acolo au imprumutat gândirea gazdelor și au ajuns ca astăzi să prețuiască educația și formarea profesională a pruncului mai mult decât formarea lui duhovnicească.

Ce valoare poate avea botezul pentru un copil născut și crescut într-o societate (post)modernă? Ce-i oferă Biserica pruncului prin botez?

Termeni ca „harul lui Dumnezeu”, „ștergerea păcatului strămoșesc” sau „primirea în împărăția cerurilor” sunt foarte vagi pentru creștinii nepracticanți și nu înseamnă prea mult, pentru că sunt insesizabili, nu pot fi observați, palpați, simțiți. Iar asta se întâmplă pentru că preoții și creștinii care vorbesc de sfințenie și harul lui Dumnezeu nu le arată prin viața lor, ci doar le povestesc. Ce poți spune despre botez unor astfel de oameni?

Prin Taina Botezului, Biserica oferă copiilor o altă educație. Școala educă prin profesori, Biserica educă prin Harul lui Dumnezeu. Sună impersonal, dar de fapt corect este așa: „În Biserica copiii sunt educați de Dumnezeu”, cel Atotștiitor, Veșnic, Atotînțelept, Creatorul întregii lumi.

Profesorii le imprimă copiilor personalitatea și înțelepciunea lor. Dumnezeu face același lucru, doar că din interior, din inima copilului. La botez, Duhul Sfânt - Dumnezeu, vine în sufletul copilului și rămâne alături de el, dându-i înțelegere. Din acest moment Dumnezeu educă pruncul prin stările pe care i le imprimă din interior, pliindu-se mereu pe voința lui, neîngrădindu-i libertatea.

Educația dumnezeiască din interior se îmbină tainic cu educația oferită de preoți și cu slujbele Bisericii.

Doar că Personalitatea imprimată de Marele Profesor copiilor cuprinde și veșnicia Lui. Dumnezeu își educă pruncii să ajungă ca El: Sfânt, Bun, Blând, Atotînțelept și iubitor.

Școala pregătește copiii doar pentru 60-70 de ani, pe când Biserica îi pregătește pentru **veșnicie**. Școala îi pregătește pe copii pentru a fi primiți în sânul societății și pentru a fi fericiți, pe când Biserica îi pregătește pentru a ajunge în sânul lui Dumnezeu și în **Împărăția Cerurilor**, într-o lume fără de păcat și fără stricăciune.

Școala îi educă pe copii să fie eficienți economic, să facă bani, să fie cei mai buni, pe când Dumnezeu îi învață **iubirea** dusă la desăvârșire, **mila**, **întrajutorarea aproapelui**, **smerenia** și fuga de toate onorurile lumii.

Școala îi învață pe prunci să desfrâneze (Ex: educația sexuală de la grădiniță, prezervativele și anticoncepționalele oferite elevilor de 14 ani, etc.) pe când Biserica arată **frumusețea fecioriei** prin Maica Domnului, cea care a ajuns mai sfântă decât îngerii, mai mărită decât serafimii și heruvimii.

Școala, sau mai bine zis societatea, tolerează și incurajează păcatul omorării pruncilor prin avort, pe motivul libertății pe când Biserica amintește că pruncul vine la **viață** din clipa întâlnirii seminței bărbătești cu cea femeiască, la care se adaugă tainic sufletul (prin harul lui Dumnezeu).

Școala îi învață pe prunci că lumea s-a creat singură, de capul ei, iar noi suntem niște orfani într-un univers în expansiune și la un moment dat ne vor mânca viermii. Școala slujește interesele politice ale țării în care activează, prezentând istoria și știința așa cum îi convine, pe când Biserica mărturisește Adevărul, pe Hristos, Dumnezeu, Creatorul lumii, și cel care s-a făcut Om pentru **mântuirea noastră**.

La ce folos botezul în numele Tatălui, Fiului și Duhului Sfânt? Pentru a fi ucenici ai Celui mai râvnit Profesor, fiii ai lui Dumnezeu. Educația pimită de copilaș în Biserica, începută prin Taina Botezului, nu exclude educația școlară, ci conlucrează cu ea.

Biserica vede în viitorul prunc mult mai mult decât vede societatea: **chipul lui Dumnezeu în om**.

Tinerii părinți ai societății (post) moderne își doresc tot cei mai bun pentru copilul lor, sunt exra-grijulii și ar da totul pentru ca fiul lor să ajungă bine. Cumpără tot ce-i mai scump, tot ce este de calitate, îi duc la grădinițele și școlile cele mai bune, plătesc cursuri de toate felurile pentru dezvoltarea lor mentală și fizică... Părinții fac orice pentru copiii lor! Dar oare fac destul?

Cine poate modela un suflet de copil mai frumos decât Dumnezeu?